



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Recovera Využití zdrojů a. s.** (dříve SUEZ CZ a. s.)
sídlem 1073/10, 120 00 Praha
zastoupený advokátkou JUDr. Lenkou Příkazskou, HSP & Partners,
advokátní kancelář v.o.s.
sídlem Vodičkova 710/31, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

a proti
odpůrci: **Statutární město Ostrava**
sídlem Prokešovo náměstí 8, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava a Přívoz
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Pyšným, advokátní kancelář Pyšný,

Srba &
Partneři v.o.s.
sídlem Občanská 1115/16, 710 00 Ostrava – Slezská Ostrava

za účasti: **ČEPS, a. s.**
sídlem Elektrárenská 774/2, 101 52 Praha 10

o přezkoumání rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 26. 1. 2022 č. j. MSK 14629/2022 ve věci umístění stavby a o návrhu na zrušení části opatření obecné

Shodu s prvopisem potvrzuje

povahy – Změny č. 2b Územního plánu Ostravy vydaného Zastupitelstvem Statutárního města Ostravy dne 14. 4. 2021 pod č. 1397/ZM 1822/22

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 26. 1. 2022 č. j. MSK 14629/2022 se **zamítá**.
- II. Návrh na zrušení části opatření obecné povahy – Změny č. 2b Územního plánu Ostravy vydaného Zastupitelstvem Statutárního města Ostravy dne 14. 4. 2021 pod č. 1397/ZM 1822/22 se **zamítá**.
- III. Žádný z účastníků řízení o žalobě **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žádný z účastníků řízení o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal jednak přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2022 č. j. MSK 14629/2022 ve věci umístění stavby a dále zrušení části opatření obecné povahy – Změny č. 2b Územního plánu Ostravy.

Důvody žaloby proti napadenému rozhodnutí

2. 1) Žalobce namítl porušení jeho práv v odvolacím řízení, když po podání odvolání, resp. jeho odůvodnění novým zmocněncem žalobce nebyly písemnosti odvolacího orgánu doručovány k rukám nového žalobce zmocněnce a tento tak o nich neměl žádné povědomí. Žalobce proto nemohl uplatnit vyjádření k podkladu opatřenému v odvolacím řízení – přezkumnému stanovisku nadřízeného orgánu územního plánování Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 5. 1. 2022 č. j. MSK 149997/2021 vydanému podle ust. § 149 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“). Nesprávným úředním postupem žalovaného došlo i k tomu, že žalobou napadené rozhodnutí nebylo novému zmocněnci žalobce doručeno.
- 2) Žalobce v odvolání uvedl, že podle něj neexistoval zákonem aprobovaný důvod pro vydání nového závazného stanoviska orgánu územního plánování a žalovaný tuto námitku nevypořádal správně. V posuzované věci bylo ke stavebnímu záměru žalobce „CENNZO Ostrava“ (dále jen „předmětný stavební záměr“) vydáno dne 9. 7. 2020 koordinované závazné stanovisko č. j. SMO/3407/69/20/ÚPaSŘ/Ada podle § 96b odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v platném znění (dále jen „stavební zákon“), jímž byl záměr shledán jako přípustný, přičemž pro jeho umístění nebyly stanoveny žádné podmínky. Ust. § 96b odst. 5 stavebního zákona stanoví, že takové závazné stanovisko platí 2 roky ode dne jeho vydání, nestanoví-li orgán územního plánování lhůtu delší, nejdéle však 3 roky. Současně je v § 96b odst. 6 stavebního zákona uvedeno, že platnost

Shodu s prvopisem potvrzuje

tohoto závazného stanoviska nelze prodloužit, pokud se změnily podmínky v území. Podle žalobce lze logickým výkladem dovodit, že i přes to, že v mezidobí došlo k vydání Změny č. 2b Územního plánu Ostravy (dále jen „Změna č. 2b ÚPO“), nebyl zde důvod pro postup podle § 4 odst. 4 stavebního zákona, tj. pro vydání nového závazného stanoviska orgánu územního plánování, neboť platnost závazného stanoviska ze dne 9. 7. 2020 je fixována zákonem lhůtou do 9. 7. 2022. Ust. § 96b odst. 6 stavebního zákona upravuje přímo situaci, kdy v průběhu platnosti vydaného závazného stanoviska dochází ke změnám podmínek v území, které důvodová zpráva spojuje též s vydáním opatření obecné povahy, jež má vliv na využití území (tzn. i s vydáním či změnou územního plánu). Tuto situaci přitom stavební zákon nespojuje se zánikem platnosti již vydaného závazného stanoviska, ale pouze s tím, že platnost tohoto dříve vydaného závazného stanoviska nelze prodloužit. Touto optikou je podle žalobce nutno nahlížet i na závazné stanovisko ze dne 9. 7. 2020, které nikdy nepozbylo platnosti a bylo řádným podkladem pro vydání kladného územního rozhodnutí. Aprobací postupu spočívajícího ve vydání navazujícího závazného stanoviska byla zásadně dotčena právní jistota a legitimní očekávání žalobce jako žadatele o vydání územního rozhodnutí. Žalobce žádost o vydání územního rozhodnutí podal bezmála rok před vydáním Změny č. 2b Územního plánu Ostravy (dále jen „Změna č. 2b ÚPO“) a žádost doložil závazným stanoviskem ze dne 9. 7. 2020. Žalobce dále zdůraznil, že za účelem vydání územního rozhodnutí vynaložil i nemalé finanční náklady. Změna č. 2b ÚPO ve spojení s nedůvodně prodlouženým řízením o předmětném stavebním záměru vedly ke znemožnění realizace záměru. Zachování právní jistoty a legitimního očekávání je přitom garantováno právě fixní platností závazného stanoviska po dobu 2 let bez ohledu na změnu podmínek (§ 96b odst. 6 stavebního zákona). Podle žalobce stavební úřad nebyl oprávněn požádat místně příslušný orgán územního plánování o vydání nového (navazujícího) závazného stanoviska, neboť zákon mu takový postup neumožňuje. V posuzované věci nebyly naplněny zákonem stanovené předpoklady pro vydání aktualizovaného závazného stanoviska ve smyslu ust. § 4 odst. 4 stavebního zákona. Nově vydané závazné stanovisko ze dne 14. 7. 2021 č. j. SMO/375740/21/ÚPaSŘ/Bur je zcela nepochybně nezákonným správním aktem, který byl nadřízený správní orgán povinen v rámci přezkumu podle § 149 odst. 7 správního řádu zrušit, resp. změnit v tom smyslu, že nemělo být vůbec vydáno. Původní závazné stanovisko ze dne 9. 7. 2020 je i nadále platné, a to i přesto, že dne 14. 5. 2021 nabylo účinnosti opatření obecné povahy – Změna č. 2 ÚPO.

3) Žalobce označil za nesprávné a plytké vypořádání námitky systémové podjatosti všech úředních osob Magistrátu města Ostravy. Žalovaný se vyhnul hodnocení žalobcem namítaného aktivistického a odmítavého postoje čelných představitelů Statutárního města Ostravy i Magistrátu města Ostravy vůči stavebnímu záměru žalobce uplatňovanému zejména v rámci posuzování tohoto záměru podle zák. č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 100/2001 Sb.“), tedy v rámci procedury EIA. K tvrzení žalovaného, že žalobce námitku systémové podjatosti neuplatnil včas, žalobce uvedl, že časové hledisko uplatnění námitky systémové podjatosti je zcela nerozhodné, neboť správní orgán je povinen se s takovou námitkou vypořádat z hlediska přezkumu zákonnosti vydaného prvoinstančního rozhodnutí řádně a úplně bez ohledu na to, v jakém časové okamžiku byla účastníkem řízení namítnuta. Nevčasným uplatnění takové námitky účastník řízení pouze ztrácí privilegium, že o námitce musí rozhodnout příslušný správní orgán v samostatném rozhodnutí. I tak ale musí být námitka po věcné stránce správním orgánem náležitě vypořádána, což se v posuzovaném případě nestalo. Podle žalobce v posuzovaném případě riziko systémové podjatosti překročilo

nadkritickou míru ve smyslu aktuální judikatury správních soudů. Žalobce v doplnění odvolání ze dne 27. 9. 2021 namítl, že existuje důvodné riziko nátlaku a skrytého ovlivňování všech relevantních pracovníků Magistrátu města Ostravy, kteří se spolupodíleli na vydání správních aktů týkajících se daného stavebního záměru žalobce, kdy na tyto mohl být činen nátlak nadřízených osob při jejich rozhodování. V další části žalobního bodu žalobce citoval obsah části doplnění odvolání. Dále žalobce uvedl, že v posuzovaném případě jak politici města Ostravy (primátor, náměstkyně primátora), tak úředníci Magistrátu města Ostravy (vedoucí odboru ochrany životního prostředí) opakovaně veřejně vyjádřili svůj negativní a odmítavý postoj vůči stavebnímu záměru žalobce. Projevem systémové podjatosti v daném případě je podle žalobce i skutečnost, že územní řízení bylo prokazatelně uměle prodlužováno (původní nezákonné závazné stanovisko vodoprávního úřadu, původní nezákonné rozhodnutí stavebního úřadu, výzvy k doplňování projektové dokumentace apod.) právě za tím účelem, aby v mezidobí mohla být vydána Změna č. 2b ÚPO, která by záměr žalobce zcela znemožnila. Žalobce v této souvislosti poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 20. 11. 2012 č. j. 1 As 89/2010-19, z něhož se podává, že rozhoduje-li orgán územního samosprávného celku ve správním řízení ve věci, která se týká zájmu tohoto územního samosprávného celku, je důvodem pochyb o nepodjatosti úřední osoby podle § 14 odst. 1 správního řádu její zaměstnanecký poměr k územnímu samosprávnému celku tehdy, je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být její postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky. Podle žalobce existují zcela objektivní skutečnosti, jež vedou k legitimním pochybnostem o neschopnosti úřednického aparátu Magistrátu města Ostravy v posuzované věci rozhodovat nestranně a nezávisle. Důvod nadkritické míry rizika ovlivnění příslušných úředních osob je dán medializovaným, politicky významným a kontroverzním stavebním záměrem, na jehož zamítnutí mělo Statutární město Ostrava výrazný vliv. Nastalo zde systémové riziko podjatosti na straně Magistrátu města Ostravy a jeho správní akty jsou proto nezákonné. Podle žalobce by prvoinstanční rozhodnutí stavebního úřadu mělo být žalovaným zrušeno a rozhodnutím ve věci by měl být pověřen jiný správní orgán.

Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě přesvědčivě zjištěného skutkového stavu a jeho odůvodnění vyhovuje nárokům na něj kladeným ustanoveními §§ 67-68 správního řádu. K žalobnímu bodu 2) žalovaný uvedl, že námitku obdobného charakteru uplatnil žalobce již v odvolání a žalovaný se jí podrobně věnoval na str. 3 napadeného rozhodnutí, kde zdůraznil, že pro rozhodnutí stavebního úřadu je podstatný právní a skutkový stav ke dni vydání rozhodnutí, přičemž vyšel z ustálené soudní judikatury např. rozsudku NSS ze dne 9. 10. 2019 sp. zn. 7 As 295/2018 a rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 8. 2020 sp. zn. 22 A 74/2019, tzn., že podklad pro rozhodnutí, kterým je mj. závazné stanovisko orgánu územního plánování, musí být v době vydání rozhodnutí stavebního úřadu aktuální. Aktuálnost závazného stanoviska může být ovlivněna právě změnou v podkladech použitých pro jeho vydání, tedy i změnou územně plánovací dokumentace. V případě, že v mezidobí od vydání závazného stanoviska do ukončení územního řízení rozhodnutím stavebního úřadu nabyla účinnosti změna územního plánu, je pro další postup stavebního úřadu a orgánu územního plánování podstatné zjistit, zda nové znění územního plánu může mít vliv na posouzení záměru podle

§ 96b stavebního zákona a zda jsou naplněny podmínky dle § 4 odst. 4 stavebního zákona. Platí přitom, že navazující stanoviska mohou dotčené orgány v téže věci uplatňovat pouze na základě nově zjištěných a doložených skutečností, které nemohly být uplatněny dříve a kterými se podstatně změnily podmínky, za kterých bylo původní stanovisko nebo závazné stanovisko vydáno. Za splnění těchto podmínek postupuje orgán územního plánování podle § 4 odst. 4 stavebního zákona a vydá navazující závazné stanovisko. V daném případě byla vydána Změna č. 2b ÚPO, kterou došlo ke změně regulace v ploše *těžkého průmyslu*, ve které se nachází posuzovaný stavební záměr. Žalovaný zdůraznil, že žalobce na podporu své argumentace k tomuto žalobnímu tvrzení neodkázal na žádnou soudní judikaturu, která by jeho právní názor akceptovala.

K námitce systémové podjatosti žalovaný uvedl, že si je vědom, že ve světle rozsudku NSS ze dne 20. 11. 2012 č. j. 1 As 89/2010-119 je pod pojmem systémové podjatosti chápáno již samotné zákonné postavení úředníků samosprávných celků a jejich závislosti na zaměstnavateli, neboť tito úředníci rozhodují ve věcech, v nichž má často zájem územní samosprávný celek, jehož jsou zaměstnanci nebo osoby, které na tento celek mají vliv. Takový vztah mezi úředníky a státem či územně samosprávnými celky, je předpokládán zákonem a nelze ho tedy bez dalšího považovat za důvod pro vyloučení úředních osob v dané věci. Rozšířený senát NSS také v citovaném rozsudku mj. uvedl, že v případech, kdy rozhoduje úředník samosprávného celku ve věci, která se přímo nebo nepřímo dotýká tohoto celku, není apriori vyloučen z rozhodování pro svoji „systémovou podjatost“, avšak je u něho dáno „systémové riziko podjatosti“, kvůli němuž je třeba otázku jeho případné podjatosti posuzovat se zvýšenou opatrností oproti věcem, které se zájmu územního samosprávného celku nijak nedotýkají. Z toho podle žalovaného plyne, že pro vyslovení podjatosti úřední osoby nestačí jen to, že je v zaměstnaneckém poměru k územnímu samosprávnému celku, ale musí k tomu přistoupit nějaké okolnosti způsobující nadkritickou míru systémového rizika podjatosti. Reakcí na tuto judikaturu NSS k otázce systémové podjatosti je pak znění § 14 odst. 2 správního řádu, účinné od 1. 11. 2018, podle kterého samotný služební poměr, pracovněprávní nebo jiný obdobný vztah ke státu nebo územnímu samosprávnému celku sám o osobě nezakládá podjatost úřední osoby, neexistují-li další skutečnosti zakládající pochybnosti o podjatosti. Při vypořádání této odvolací námítky vycházel žalovaný ze skutečnosti, že důvodem vyloučení nemůže být situace, kdy zaměstnanec plní nebo plnil vůči účastníkovi řízení nebo zástupci povinnosti uložené mu zákonem, v tomto konkrétním případě stavebním zákonem a správním řádem. Žalovaný poukázal na ust. § 90 odst. 1 písm. c) a § 90 odst. 2 stavebního zákona, podle nichž byl stavební úřad při svém rozhodování povinen v plném rozsahu respektovat závazné stanovisko dotčeného orgánu územního plánování, neboť podle § 149 odst. 1 správního řádu je obsah závazného stanoviska závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Podle § 149 odst. 6 správního řádu platí, že pokud bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. Z toho plyne, že pokud je dotčeným orgánem hájícím veřejné zájmy dle zvláštního právního předpisu vydáno negativní závazné stanovisko, stavební úřad je jeho obsahem vázán, je povinen z něho v plném rozsahu vycházet a nemá ve vztahu k obsahu závazného stanoviska žádný prostor pro vlastní úvahu. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Obsah správních spisů k přezkumu rozhodnutí

4. Z obsahu správních spisů vztahujících se k přezkoumávanému rozhodnutí o umístění stavby krajský soud zjistil, že žalobce podal v zastoupení společností CENTROPROJEKT GROUP, a. s. dne 4. 5. 2020 u správního orgánu I. stupně žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby. Správní orgán I. stupně výzvou ze dne 10. 6. 2020 vyzval žalobce k odstranění nedostatků žádosti. Usnesením z téhož dne byla žalobci určena lhůta k odstranění nedostatků žádosti do 1. 10. 2020 a současně bylo do té doby územní řízení přerušeno. Žalobce podáním doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 25. 8. 2020 doplnil žádost. Dne 9. 7. 2020 bylo Magistrátem města Ostravy, odborem územního plánování a stavebního řádu, oddělením územního plánování a památkové péče (dále jen „příslušný orgán územního plánování“) vydáno kladné závazné stanovisko dle ust. § 96b odst. 1 stavebního zákona a § 149 správního řádu k předmětnému stavebnímu záměru. Dne 28. 7. 2020 vydal Magistrát města Ostravy koordinované stanovisko k předmětnému stavebnímu záměru, jehož součástí je stanovisko odboru ochrany životního prostředí vydané podle ust. § 106 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), v platném znění (dále jen „vodní zákon“), které je záporné, neboť na základě předložené projektové dokumentace nelze posoudit, zda je zajištěna řádná likvidace splaškových a srážkových vod ze stavby v souladu s ust. § 5 odst. 3 a § 38 odst. 2 zákona o vodách, když předložená dokumentace neobsahuje potřebné údaje pro toto posouzení. Dne 23. 9. 2020 byl žalobce vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalobce tak učinil vyjádřením doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 1. 10. 2020. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 2. 10. 2020 č. j. SMO/553648/20/ÚBaSŘ/SlA byla žádost žalobce o vydání rozhodnutí o umístění předmětné stavby zamítnuta. Dne 19. 10. 2020 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno banketní odvolání. Výzvou ze dne 20. 10. 2020 byl žalobce vyzván k odstranění nedostatků odvolání. Usnesením z téhož dne byla žalobci určena lhůta k odstranění nedostatků odvolání do 4. 11. 2020. Podáním doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 4. 11. 2020 podal žalobce odvolání proti stanovení lhůty k doplnění nedostatků odvolání z důvodu vyhlášení nouzového stavu a špatné epidemiologickou situaci na území ČR, pro kterou není schopen v této lhůtě kvalifikovaně odstranit všechny nedostatky odvolání. Žalobce odůvodnil odvolání a současně předložil dokumentaci pro vydání rozhodnutí o umístění stavby podáním doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 4. 12. 2020. Žalovaný v odvolacím řízení rozhodnutím ze dne 15. 3. 2021 zrušil prvostupňové meritorní rozhodnutí a vrátil věc správnímu orgánu I. stupně k novému projednání s odůvodněním, že bylo vydáno nové závazné stanovisko vodoprávního úřadu ze dne 8. 1. 2020, jímž na základě doplněné projektové dokumentace byl vydán souhlas s umístěním stavby. Toto rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 15. 3. 2021. V dalším řízení správní orgán I. stupně výzvou ze dne 21. 4. 2021 vyzval žalobce k odstranění nedostatků žádosti, a to vyhotovením aktualizované dokumentace pro vydání rozhodnutí o umístění stavby s přizpůsobením se druhu a významu umísťované stavby a podmínkám v území, kdy dokladová část oddílu D musí obsahovat aktualizovaná závazná stanoviska rozhodnutí a vyjádření jak dotčených orgánů, tak vlastníků dopravní a technické infrastruktury a dokumentace musí být zpracována projektantem. Usnesením z téhož dne byla žalobci určena lhůta pro doplnění žádosti do 30. 7. 2021 a do této doby bylo řízení přerušeno. Žalobce podáním doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 23. 4. 2021 doplnil žádost o dvě vyhotovení kompletní projektové dokumentace a uvedl, že veškerá stanoviska dotčených orgánů státní správy a správců sítí jsou nadále v platnosti. Podáním doručeným žalovanému dne 28. 4. 2021 podal žalobce odvolání proti usnesení o přerušení řízení. Dne

24. 5. 2021 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno doplnění žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby o aktualizovaná stanoviska dotčených orgánů státní správy a vlastníků technické infrastruktury. Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 6. 2021 rozhodl o odvolání žalobce proti usnesení o přerušení řízení tak, že odvolání zamítl a usnesení potvrdil. Žádost ze dne 22. 6. 2021 požádal správní orgán I. stupně příslušný orgán územního plánování o aktualizaci závazného stanoviska k umístění stavby žalobce s ohledem na Změnu č. 2b ÚPO přijatou usnesením zastupitelstva Statutárního města Ostravy dne 14. 4. 2021. Dne 14. 7. 2021 vydal příslušný orgán územního plánování závazné stanovisko, kterým označil předmětný stavební záměr za nepřipustný z hlediska souladu s politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 30. 8. 2021 č. j. SMO/490630/21/UPaSR/Vlt žádost žalobce o umístění stavby zamítl. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal dne 16. 9. 2021 blanketní odvolání. Výzvou ze dne 20. 9. 2021 byl žalobce vyzván k odstranění nedostatků odvolání. Usnesením z téhož dne byla žalobci poskytnuta lhůta k odstranění nedostatků do 27. 9. 2021. Podáním doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 29. 9. 2021 bylo odvolání doplněno. V odvolacím řízení bylo rozhodnutím nadřízeného správního orgánu územního plánování, tj. Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (dále jen „potvrzující závazné stanovisko KÚ MSK“) ze dne 5. 1. 2022 potvrzeno nesouhlasné závazné stanovisko příslušného orgánu územního plánování ze dne 14. 7. 2021. Potvrzující závazné stanovisko KÚ MSK bylo žalovaným zasláno žalobci jako příloha „Seznámení s podklady rozhodnutí o odvolání“ ze dne 7. 1. 2022. Dne 26. 1. 2022 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž rozhodl o odvolání žalobce proti prvostupňovému meritornímu rozhodnutí.

5. U ústního jednání před krajským soudem setrvali účastníci řízení na své dosavadní právní argumentaci.

Návrh na zrušení části opatření obecné povahy

6. Jelikož bylo žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí ve věci stavebního záměru žalobce vydáno na základě zamítavých závazných stanovisek orgánů územního plánování ze dne 14. 7. 2021 a ze dne 5. 1. 2022, když tato byla učiněna na základě opatření obecné povahy – Změny č. 2 ÚPO, žalobce současně se správní žalobou podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) podal v souladu s ust. § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. návrh na zrušení části tohoto opatření obecné povahy.
7. V něm uvedl, že zastupitelstvo Statutárního města Ostravy usnesením ze dne 7. 3. 2018 rozhodlo o pořízení změny č. 2 Územního plánu Ostrava zkráceným způsobem a schválilo její obsah, když současně rozhodlo o jejím rozdělení na dvě samostatné změny: Změnu č. 2a a Změnu č. 2b. V projednávané věci rozhodná Změna č. 2b ÚPO byla v září r. 2019 rozšířena o další návrhy a usnesením Zastupitelstva Statutárního města Ostravy ze dne 18. 9. 2019 byl závazně schválen její obsah. Dne 6. 9. 2019 proběhlo veřejné projednání stavebního záměru navrhovatele v rámci procedury EIA, na kterém představitelé Statutárního města Ostravy a úředníci Magistrátu města Ostravy prezentovali svůj odmítavý postoj k jeho záměru. Následně vydalo Ministerstvo životního prostředí dne 28. 11. 2019 souhlasné závazné stanovisko podle § 9a odst. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí ke stavebnímu záměru navrhovatele.

8. Dne 12. 9. 2019, tj. záhy po konání veřejného projednání EIA, podal odbor ochrany životního prostředí Magistrátu města Ostravy návrh na změnu územního plánu zkráceným postupem. Ten spočíval ve změně regulativů, a to zahrnutí spaloven nebezpečných odpadů z hlavního využití na plochách *těžkého průmyslu* (bod 6.6.2. textové části Změny č.2b ÚPO) do nepřipustného využití na všech plochách celého území Statutárního města Ostravy. Důvodem pro změnu byl fakt, že Statutární město Ostrava spadá dlouhodobě do oblasti se zhoršenou kvalitou ovzduší, kdy na jeho území dochází k překračování imisních limitů u specifikovaných znečišťujících látek s tím, že by bylo absurdní, kdyby město na jedné straně ze svého rozpočtu vynakládalo nemalé finanční prostředky na dosažení imisních limitů a na druhé straně by zde byly povolovány zdroje, které by tyto imisní limity navyšovaly. Zastupitelstvo Statutárního města Ostravy usnesením ze dne 4. 3. 2020 č. 0816/ZM 1822/13 rozhodlo o doplnění obsahu Změny č. 2b ÚPO, a to o změnovou položku č. 77, podle které měly být prověřeny podmínky využití ploch s rozdílným způsobem využití s cílem zamezit výstavbu nových spaloven nebezpečných odpadů na celém území města. Navrhovateli se takový postup jeví zcela nestandardním a účelovým. Do již probíhající změny územního plánu byl mimo obvyklý procesní rámec přidán požadavek Statutárního města Ostravy na řešení problematiky umístění spaloven nebezpečného odpadu na území města, resp. jejich úplný zákaz. Změna č. 2b ÚPO byla následně přijata na zasedání zastupitelstva dne 14. 4. 2021 a vydána formou opatření obecné povahy, které nabylo účinnosti dne 14. 5. 2021. Bodem 102 textové části byl změněn článek 6.6.2. *těžký průmysl* v oddílu 6.6. *plochy výroby a skladování* v odstavci hlavní využití v první odrážce tak, že se zrušil text „nebezpečného“ a nahradil se textem „komunálního“, čímž byl fakticky nově stanoven zákaz výstavby spaloven nebezpečného odpadu na rozdíl od spaloven komunálního odpadu, které jsou na těchto plochách přípustné jako hlavní využití. Současně byl bodem č. 53 v textové části této změny ÚPO do článku 3.5.2. *zásady vzájemného respektu minulého a nového územního plánu* doplněn text „tyto zásady rozšíření neplatí pro stavbu/zařízení spalovny nebezpečného odpadu, vyjma modernizace spalovny za účelem snížení negativních vlivů na životní prostředí“.
9. Tímto postupem došlo k neopodstatněnému zásahu do vlastnických práv navrhovatele, konkrétně práva užívat nemovitosti ve svém vlastnictví (LV č. 3134 pro k. ú. Mariánské Hory) v podnikatelské činnosti. Změna č. 2b ÚPO v částech 53 a 102 po materiální stránce nevyhovuje kritériím vhodnosti, potřebnosti a minimalizace zásahů a proporcionality stanoveným v ustálené judikatuře NSS. Napadené části opatření obecné povahy selektivně a nedůvodně vylučují jednu konkrétní činnost, a to jeden z předmětů hlavní podnikatelské činnosti navrhovatele v zájmovém území Statutárního města Ostravy, které tak bez relevantního důvodu představovaného veřejným zájmem zasáhlo nad spravedlivou míru do vlastnických práv navrhovatele, když z činností povolených v plochách *těžkého průmyslu* vyloučilo umístění nových spaloven nebezpečného odpadu, kdy tato činnost je jednou z hlavních podnikatelských činností navrhovatele v dotčeném území. Navrhovatel nabytí předmětné nemovitosti úplatně v dobré víře k provozu své podnikatelské činnosti, včetně jejího rozšiřování, přičemž přijetím Změny č. 2b ÚPO došlo fakticky k tomu, že svou podnikatelskou činnost, která je pro veřejnost nutná a nezbytná, nebude moci v daném území do budoucna rozvíjet, čímž byl narušen princip právní jistoty a došlo k nepřiměřenému, a tedy nezákonnému zásahu do jeho vlastnických práv. Navrhovatel zdůraznil ustálenou judikaturu NSS, podle které každý zásah do výkonu vlastnických práv,

k němuž dochází v průběhu procesu územního plánování, musí být proveden za dodržení zásady subsidiarity a minimalizace zásahu. Musí tedy mít ústavně legitimní a zákonné cíle opřené o důvody a může být činěn jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením svévole (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 7. 2009 č. j. 1 Ao 1/2009-120).

10. Navrhovatel je přesvědčen, že Změna č. 2b ÚPO je v části vylučující umístění nových spaloven nebezpečného odpadu namířena přímo proti jeho konkrétnímu záměru, a to tím spíše, že ve funkční ploše *těžký průmysl* byla ponechána možnost spalování komunálních odpadů, ačkoliv neexistuje jediný racionální důvod, aby spalování komunálního odpadu zůstalo přípustné, zatímco spalování nebezpečného odpadu nikoliv. Z hlediska imisní situace a emisních limitů jde o totéž.
11. Dále navrhovatel uvedl, že faktický zákaz výstavby nových spaloven nebezpečného odpadu je mylný a nedůvodný a v rozporu s principem proporcionality, neboť na území Statutárního města Ostravy tím nebude dosaženo uvažovaného cíle, tedy zkvalitnění ovzduší. Dopady na imisní situaci v místě jsou v případě spalovny nebezpečného odpadu a spalovny komunálního odpadu naprosto stejné. Z hlediska emisních limitů není mezi oběma typy spaloven při jejich provozu žádný rozdíl. Právní předpisy nerozlišují, jaký typ odpadů spalovna odstraňuje (komunální, ostatní nebo nebezpečný); emisní limity jsou totožné. Od prvopočátku odmítavý postoj Statutárního města Ostravy proti záměru navrhovatele, který vyústil ve zcela účelovou změnu ÚPO, je podle názoru navrhovatele založen na věcném omylu, že existuje rozdíl dopadu na životní prostředí (ovzduší) při provozu spalovny nebezpečného odpadu a spalovny komunálního odpadu. Tato premisa je zásadně mylná. Zák. č. 101/2012 Sb., o ochraně ovzduší, v platném znění (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“) nerozlišuje mezi spalovnou pro termické odstranění nebezpečných odpadů a spalovnou pro termické odstranění komunálních odpadů. Obecně je tímto zákonem spalovna odpadů definována jako stacionární zdroj určený k tepelnému zpracování odpadu, jehož hlavním účelem není výroba energie ani jiných produktů a jakýkoliv stacionární zdroj, ve kterém více než 40 % tepla vzniká tepelným zpracováním nebezpečného odpadu, nebo ve kterém se tepelně zpracovává neupravený směsný komunální odpad. Rozlišení mezi oběma typy spaloven neobsahuje ani zákon č. 541/2020 Sb., o odpadech, v platném znění (dále jen „zákon o odpadech“). I z hlediska podmínek provozu stacionárního zdroje tepelně zpracovávajícího odpad neexistuje mezi těmito typy spaloven žádný rozdíl (srov. příloha č. 4 k vyhl. č. 415/2012 Sb.). Dle navrhovatele jsou na daný případ plně aplikované závěry NSS uvedené v rozsudku ze dne 24. 11. 2011 č. j. 7 Ao 4/2011-126, v němž se NSS zabýval znemožněním záměru souvisejícího právě se spalovnou nebezpečných odpadů ve stávající průmyslové lokalitě v důsledku změny územního plánu. Takovou změnu územního plánu NSS považoval za nedůvodný zásah do vlastnických práv navrhovatele. Navrhovatel v lokalitě již mnoho let provozuje, a i nadále bude provozovat spalovnu nebezpečných odpadů a její rozšíření/přístavbu (formou výstavby nové linky) hodlal realizovat v mezích stávající činnosti v dané průmyslové zóně, která tento záměr do doby přijetí Změny č. 2b ÚPO umožňoval. Podle navrhovatele by stavební záměr přispěl ke zlepšení stavu v zájmové lokalitě. Navrhovatel podotkl, že spalovny komunálního odpadu jsou obecně budovány na výrazně větší spalovací kapacitu (stovky tun za rok), než spalovny nebezpečného odpadu, tzn. že v množství znečišťujících látek v procesu spalování jsou u tohoto druhu spalovny dopady do ovzduší (imisní situace) výrazně vyšší. Negativní dopad na území tak má spíše spalovna komunálního odpadu než spalovna nebezpečného odpadu. Touto optikou je

Shodu s prvopisem potvrzuje

neproporcionálním zásahem do práv navrhovatele, pokud v dotčeném území je bez omezení dále možno umisťovat spalovny komunálního odpadu, zatímco nebezpečného odpadu nikoliv. Daná regulace nesleduje žádné legitimní cíle a pouze účelově znemožňuje realizaci přípustného záměru navrhovatele v dané průmyslové lokalitě.

12. Na základě uvedeného navrhovatel navrhl napadené opatření obecné povahy v části změn pod č. 53 a č. 102 zrušit.

Vyjádření odpůrce

13. Odpůrce ve vyjádření k návrhu na zrušení části opatření obecné povahy uvedl, že zastupitelstvo odpůrce usnesením ze dne 7. 3. 2018 rozhodlo o pořízení Změny č. 2 ÚPO a následně usnesením ze dne 18. 9. 2019 rozhodlo o pořízení Změny č. 2a a usnesením ze dne 4. 3. 2020 o pořízení změny č. 2b ÚPO. Veřejné projednání návrhu Změny č. 2b se konalo dne 9. 12. 2020 na Magistrátu města Ostravy a návrh změny byl vystaven k veřejnému nahlédnutí od 8. 10. 2020 do 26. 12. 2020. V oznámení o zahájení veřejného projednání změny č. 2b ÚPO učiněném veřejnou vyhláškou bylo uvedeno, že oprávněné osoby mohou podat své námitky a připomínky do 7 dnů ode dne veřejného projednání návrhu. Navrhovatel v průběhu pořizování změny územního plánu nepodal námitky či připomínky a v návrhu na její zrušení neuvedl žádné relevantní subjektivní či objektivní okolnosti, které mu v tom zabránily. Pokud navrhovatel tvrdí, že důvodem pro zrušení předmětné části územního plánu je nepřiměřený zásah do jeho vlastnického práva k pozemkům, jež se nachází v plochách *těžkého průmyslu*, pak je třeba aplikovat právní závěry ustálené judikatury NSS o vlivu pasivity navrhovatele v procesu pořizování změny územního plánu na věcnou úspěšnost takovéto námitky uvedené až v soudním řízení. Odpůrce rovněž poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 8. 2022 č. j. 79 A 1/2022-43, v němž krajský soud vyslovil, že soud může zkoumat proporcionalitu řešení zakotveného v územním plánu pouze v případě, že se k ní již vyjádřila oprávněná osoba v průběhu přípravy územního plánu. Po soudu není možné požadovat, aby prováděl odbornou úvahu ve směru přípravy důležitých veřejných zájmů a ochrany vlastnictví navrhovatele, aniž by tuto úvahu před ním provedl příslušný správní orgán. Za tohoto skutkového a právního stavu věci nebyl odpůrce povinen odůvodnit v dotčené části územního plánu zvolené funkční využití a uvádět důvody, které vyžaduje tvrzený zásah do vlastnického práva navrhovatele.

14. Pro úplnost odpůrce uvedl, že i kdyby navrhovateli svědčila námitka nepřiměřeného zásahu do jeho vlastnického práva, nebyla by důvodná, neboť je nespornou skutečností, že navrhovatelem provozovaná spalovna nebezpečného odpadu na území odpůrce je svou kapacitou největší na území České republiky a jsou v ní spalovány nebezpečné odpady z území celé České republiky, přičemž na území odpůrce jsou stabilně překračovány emisní limity, zejména látek PM 10, PM 2,5, B(a)P. Snaha odpůrce nerozšiřovat počet či kapacitu emisních zdrojů, jak je uvedeno v odůvodnění předmětné změny územního plánu, je proto naprosto legitimní. Odpůrce uvážil z hlediska rovnováhy veřejného zájmu na ochraně čistoty ovzduší a zájmu navrhovatele, že napadenou částí územního plánu umožní rozšíření kapacity stávající spalovny nebezpečného odpadu provozované navrhovatelem zvětšením stávajícího půdorysu o 30 % nebo nástavbou o jedno nadzemní podlaží s možností užití obou limitů za účelem modernizace spalovny. Odpůrce má za to, že při současné úrovni technologií je možno zvýšit kapacitu stávající spalovny při dodržení podmínky spočívající

ve snížení negativních vlivů na ovzduší na území odpůrce, a to na úroveň kapacity stávající a nové linky, jež by měla být přistavena v rámci stávající spalovny. Odpůrce navrhl zamítnutí návrhu.

Podklady k procesu přijetí Změny č. 2b ÚPO

15. Z podkladů pro Změnu č. 2b ÚPO krajský soud zjistil, že zastupitelstvo města rozhodlo o pořízení této změny zkráceným postupem podle § 55a a § 55b stavebního zákona. Obsah změny byl schválen usnesením ze dne 18. 9. 2019 a doplněn usnesením ze dne 4. 3. 2020. Pod změnovou položkou č. 77 je vedeno prověření podmínky využití ploch s rozdílným způsobem využití s cílem zamezit výstavbu nových spaloven nebezpečných odpadů na celém území města Ostravy. K odůvodnění této položky č. 77 je uvedeno, že v části 6. *Podmínky využití ploch s rozdílným způsobem využití* byla v regulativech zrušena možnost realizace spaloven nebezpečného odpadu. Jedná se o plochy se způsobem využití „občanské vybavení – zdravotnictví“, kde byl do podmíněně přípustného využití doplněn text, že je povoleno umístění spalovny nebezpečného odpadu vznikajícího provozem zdravotnických zařízení, situovaného na území města Ostravy. Dále v ploše s využitím „těžký průmysl“ byl z hlavního využití vyškrtnut text „nebezpečného“ odpadu (zůstala pouze možnost umístění spalovny komunálního odpadu). Do ploch s využitím „těžký průmysl“ a „lehký průmysl“ byla do podmíněně přípustného využití doplněna odrážka, kterou se umožňuje dočasná výstavba stavby/zařízení spalovny nebezpečného odpadu za účelem likvidace ekologických závad na území města Ostravy max. po dobu této sanace. Do kapitoly 6.12 „plochy technické infrastruktury“ se do podmíněně přípustného využití vkládá nová odrážka umožňující v plochách umístit spalovnu čistírenského kalu. Dále je zde uvedeno, že v oddílu 3.5 *Všeobecná prostorová regulace*, čl. 3.5.2 *Zásady vzájemného respektu minulého a nového územního plánu* byly upraveny možnosti rozšíření provozu a zařízení spaloven nebezpečného odpadu tak, že uvedené možnosti rozšíření v tomto článku neplatí pro provozování spaloven nebezpečného odpadu, vyjma modernizace spalovny za účelem odstranění negativních vlivů dopadu na životní prostředí. Dále je v odůvodnění uvedeno, že předmětná změna byla zpracována z důvodu zhoršené kvality ovzduší ve městě, kdy dochází k překračování imisních limitů látek PM₁₀, PM_{2,5} a B(a)P, které jsou stanoveny zákonem ochrany ovzduší. Město Ostrava z důvodu špatného životního prostředí spadá do aglomerace Ostrava/Karviná/Frýdek – Místek, pro kterou byl vydán „Program zlepšování kvality ovzduší aglomerace Ostrava/Karviná/Frýdek – Místek – CZ08A“ a město má na základě tohoto opatření povinnost provádět taková opatření, která mu byla tímto programem uložena tak, aby bylo na území města co nejdříve dosaženo stanovených imisních limitů. Zrušení možnosti výstavby dalších zařízení tohoto typu povede ke zkvalitnění ovzduší s tím, že zároveň úprava regulativu umožní spalování nebezpečných odpadů vzniklých provozem/stavem zařízení nacházejících se na území Statutárního města Ostravy. Stejná argumentace je pak uvedena v bodě 4.5.5 *Všeobecná prostorová regulace*.

16. Návrh Změny č. 2b ÚPO byl vystaven k veřejnému nahlédnutí od 8. 10 2020 do 26. 12. 2020. Dne 9. 12. 2020 proběhlo veřejné projednání návrhu Změny č. 2b ÚPO. Navrhovatelem nebyly uplatněny námitky proti návrhu změny. Návrh na změnu územního plánu zkráceným postupem byl učiněn dne 11. 9. 2020. K návrhu bylo vydáno stanovisko Krajského úřadu a ÚMSK, odboru životního prostředí a zemědělství podle ust. § 45i zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v platném znění (dále jen zákon č. 114/1992

Sb.“). Usnesením zastupitelstva města ze dne 4. 3. 2020 bylo rozhodnuto o pořízení změny ÚPO zkráceným postupem a o doplnění obsahu změny č. 2b ÚPO dle důvodové zprávy předloženého materiálu. Zastupitelstvo schválilo obsah Změny č. 2b ÚPO, která byla následně přijata usnesením zastupitelstva ze dne 14. 4. 2021, které nabylo účinnosti dne 14. 5. 2021.

17. U ústního jednání před krajským soudem účastníci řízení setrvali na své dosavadní právní argumentaci.

Přezkoumání rozhodnutí ve věci umístění stavby

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a současně byl vázán rozsahem žalobních tvrzení (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).
19. Podle ust. 96b odst. 3 stavebního zákona, v závazném stanovisku orgán územního plánování určí, zda je záměr přípustný z hlediska souladu s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování, či nikoliv. Jestliže shledá záměr přípustným, může stanovit podmínky pro jeho uskutečnění.
20. Podle ust. § 96b odst. 5 stavebního zákona, závazné stanovisko platí 2 roky ode dne vydání, nestanoví-li orgán územního plánování v odůvodněných případech lhůtu delší, nejdéle však 3 roky.
21. Podle ust. § 96b odst. 6 stavebního zákona, platnost závazného stanoviska nelze prodloužit, pokud se změnily podmínky v území.
22. Podle ust. § 4 odst. 4 stavebního zákona, dotčený orgán je vázán svým předchozím stanoviskem nebo závazným stanoviskem. Navazující stanoviska nebo navazující závazná stanoviska mohou dotčené orgány v téže věci uplatňovat pouze na základě nově zjištěných a doložených skutečností, které nemohly být uplatněny dříve a kterými se podstatně změnily podmínky, za kterých bylo původní stanovisko nebo závazné stanovisko vydáno, nebo skutečností vyplývajících z větší podrobnosti pořízené územně plánovací dokumentace nebo podkladů pro rozhodnutí nebo jiný úkon orgánů územního plánování nebo stavebního úřadu podle tohoto zákona, jinak se k nim nepřihlíží.
23. Podle ust. § 14 odst. 1 správního řádu, každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.
24. Podle ust. § 14 odst. 2 správního řádu, úřední osoba není vyloučena podle odst. 1, pokud je pochybnost o její nepodjatosti vyvolána jejím služebním poměrem nebo pracovněprávním nebo jiným obdobným vztahem ke státu nebo k územnímu samosprávnému celku.

25. V prvním žalobním bodě žalobce namítl, že žalovaný neakceptoval změnu právního zastoupení žalobce a písemnosti z odvolacího řízení včetně napadeného rozhodnutí byly doručeny původnímu zmocněnci. Žalobce tak nemohl uplatnit své vyjádření k podkladu opatřenému v odvolacím řízení, a to k potvrzujícímu závaznému stanovisku KÚ MSK ze dne 5. 1. 2022.
26. Obsahem správních spisů má krajský soud za prokázané, že ke změně zastoupení žalobce došlo v souvislosti s doplněním odvolání doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 29. 9. 2021. Toto podání bylo učiněno JUDr. Lenkou Příkazskou a ačkoliv součástí správních spisů není plná moc k jejímu zastupování, z obsahu správních spisů (předání spisu odvolacímu správnímu orgánu ze dne 12. 10. 2021) je zřejmé, že plná moc byla součástí doplnění odvolání ze dne 29. 9. 2021. Z obsahu správního spisu odvolacího orgánu je seznatelné, že písemná podání včetně napadeného rozhodnutí byla zaslána předchozímu zástupci žalobce společnosti CENTROPROJEKT GROUP, a. s. Jedná se tedy o vadu řízení způsobenou postupem odvolacího orgánu a krajský soud proto zkoumal, jaký vliv mohl mít tento vadný postup na zákonnost napadeného rozhodnutí.
27. Dle dlouhodobé konstantní judikatury správních soudů je pro relevanci doručení písemnosti rozhodující její doručení v materiálním slova smyslu. Je-li adresát s obsahem písemnosti obeznámen, potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, nemá význam. Nedodržení formy tedy samo o sobě neznamená, že se doručení musí zopakovat, rozhodující je, zda se daná písemnost dostala do rukou adresáta (srov. rozsudek NSS sp. zn. 1Afs 148/2008). V posuzované věci má krajský soud za nezpochybněné, že napadené rozhodnutí bylo žalobci materiálně doručeno bez ohledu na to, že formálně bylo zasláno předchozímu zmocněnci žalobce. O této skutečnosti svědčí samotné podání správní žaloby a její obsah.
28. Žalobce v souvislosti s touto vadou řízení namítl jako dopad do své právní sféry skutečnost, že se nemohl vyjádřit k potvrzujícímu závaznému stanovisku KÚ MSK ze dne 5. 1. 2022. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že toto stanovisko bylo opatřeno žalovaným v průběhu odvolacího řízení a zasláno spolu se seznámením s výsledky odvolacího řízení předchozímu zmocněnci žalobce dne 7. 1. 2022. Žalobce však v žalobě netvrdí, co konkrétně mělo jeho případné vyjádření obsahovat a jaký byl faktický dopad do jeho právní sféry způsobený tím, že se vyjádřit nemohl. Toliko v rámci 2) žalobního bodu (o němž bude pojednáno níže) uvedl, že KÚ MSK měl jako nadřízený správní orgán závazné stanovisko ze dne 14. 7. 2021 zrušit nebo změnit, když neexistovaly zákonné podmínky pro postup podle § 4 odst. 4 stavebního zákona. Neexistenci podmínek dle ust. § 4 odst. 4 stavebního zákona však žalobce namítal již v odvolání a žalovaný se s touto odvolací námitkou v napadeném rozhodnutí vypořádal stejně jako problematikou navazujícího závazného stanoviska v širším smyslu. Krajský soud proto dospěl k závěru, že žalobce v žalobě neuvedl žádná nová tvrzení, která by odůvodňovala zásadní vliv posuzovaného procesního pochybení žalovaného na právní sféru žalobce. První žalobní bod proto krajský soud důvodným neshledal.
29. V druhém žalobním bodě žalobce odkázal na své odvolání, v němž tvrdil neexistenci zákonného důvodu pro vydání nového závazného stanoviska, a to s odkazem na ust. § 96b odst. 5 a 6 stavebního zákona. Žalovaný se s touto odvolací námitkou vypořádal na str. 3–7 napadeného rozhodnutí, kde poukázal především na změnu skutkového stavu, kdy zastupitelstvem Statutárního města Ostravy byla formou opatření obecné povahy dne 14. 4.

2021 přijata Změna č. 2b ÚPO, podle které je předmětný stavební záměr v území nepřipustný. Dále žalovaný argumentoval ust. § 43 odst. 5 stavebního zákona, podle kterého je územní plán závazný pro vydání územního rozhodnutí, což byl důvod k vydání navazujícího záporného závazného stanoviska. Žalovaný rovněž poukázal na stávající judikaturu správních soudů (rozsudek NSS sp. zn. 7As 295/2018 a rozsudek Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 22 A 74/2019). V souvislosti se změnou územně plánovací dokumentace žalovaný také vyslovil, že byly naplněny podmínky postupu podle ust. § 4 odst. 4 stavebního zákona, neboť nové znění územního plánu mohlo mít vliv na posouzení předmětného stavebního záměru. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zcela ztotožnil s posouzením správního orgánu I. stupně, přičemž zdůraznil závaznost vydaného závazného stanoviska pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu I. stupně plynoucí z § 149 odst. 6 správního řádu.

30. Krajský soud se s argumentací žalovaného plně ztotožňuje a doplňuje, že otázkou dopadu změny územně plánovací dokumentace na rozhodnutí o umístění stavby se podrobně zabýval NSS také v rozsudku ze dne 25. 9. 2008 č. j. 6 As 23/2006-98, v němž vyslovil, že: *pro rozhodnutí o návrhu na umístění stavby je rozhodný právní a skutkový stav v době jeho vydání. Pokud došlo po podání návrhu na vydání rozhodnutí o umístění stavby ke změně územně plánovací dokumentace, je podkladem pro vydání územního rozhodnutí již tato změněná územně plánovací dokumentace, nikoliv ta, která platila v době podání návrhu.* NSS v označeném rozsudku rovněž zdůraznil, že ve stavebním řízení rozhoduje stavební, případně nadřízený správní orgán ke skutkovému a právnímu stavu ke dni vydání rozhodnutí, nikoliv ke dni podání žádosti (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 2. 2006 č. j. 30Ca 24/2005-36, publ. ve Sb. NSS pod č. 904/2006). Jelikož Změna č. 2b ÚPO nabyla účinnosti dnem 14. 5. 2021, byla ke dni vydání meritorního rozhodnutí účinná již tato nová územně plánovací dokumentace, takže viděno optikou ust. § 43 odst. 5 stavebního zákona a související judikatury měl správní orgán I. stupně povinnost rozhodnout o předmětném stavebním záměru v souladu s platnou územně plánovací dokumentací.

31. S ohledem na uvedené byl také zcela opodstatněný postup stavebního úřadu podle ust. § 4 odst. 4 stavebního zákona, neboť navazující stanovisko bylo vydáno na základě nově zjištěných a doložených skutečností (Změna č. 2b ÚPO), které nemohly být uplatněny dříve a jimiž se podstatně změnily podmínky, za nichž bylo vydáno původní závazné stanovisko. Nepochybně tak byly dány podmínky pro vydání navazujícího závazného stanoviska. Jelikož je územní plán závazný pro rozhodování v území (§ 43 odst. 5 stavebního zákona), byl stavební úřad oprávněn vyžádat si od příslušného orgánu územního plánování aktualizované závazné stanovisko, když bez tohoto podkladu by nemohl ve věci rozhodnout. Nutno zdůraznit, že také podle ust. § 90 stavebního zákona je stavební úřad povinen v územním řízení v rámci posouzení záměru žadatele posuzovat soulad záměru s územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování. Ust. § 96b odst. 5 a 6 stavebního zákona, jimiž argumentuje žalobce, tj. právní úprava k délce platnosti závazného stanoviska, je pro danou věc irelevantní, neboť z logiky věci jsou-li splněny zákonné předpoklady pro vydání navazujícího závazného stanoviska ve smyslu ust. § 4 odst. 4 stavebního zákona, což bylo v souzené věci prokázáno, právní úprava ust. § 96b odst. 5 a 6 se neuplatní. Krajský soud proto uzavírá, že navazující závazné stanovisko orgánu územního plánování ze dne 14. 7. 2021 č. j. SMO/375740/21/ÚPaSŘ/Bur shledal zákonným

podkladem pro vydání rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a přezkumné stanovisko nadřízeného orgánu územního plánování Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 5. 1. 2022 č. j. MSK 149997/2021 shledal zákonným podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí žalovaného.

32. Na základě uvedené argumentace považuje krajský soud druhý žalobní bod za nedůvodný.
33. Ve třetím žalobním tvrzení žalobce brojil proti způsobu vypořádání námítky systémové podjatosti všech úředních osob Magistrátu města Ostravy. Žalobce zejména namítl, že se žalovaný nezabýval hodnocením odmítavého postoje čelných představitelů Statutárního města Ostravy a Magistrátu města Ostravy vůči stavebnímu záměru žalobce uplatněného v rámci posuzování procedury EIA, ale i později, kdy opakovaně veřejně vyjádřili svůj negativní postoj. Žalobce poukázal na rozsudek NSS sp. zn. 1As 89/2010, jenž se zabýval otázkou systémové podjatosti úředních osob ve smyslu ust. § 14 odst. 1 správního řádu.
34. Shodnou odvolací námítku žalovaný vypořádal na str. 8–9 napadeného rozhodnutí, kde k ní vyjádřil ucelenou správní úvahu. Především se zabýval výkladem pojmu systémové podjatosti a dále zdůraznil, že důvodem vyloučení nemůže být situace, kdy zaměstnanec plní nebo plnil vůči účastníku řízení nebo jeho zástupci povinnosti uložené mu zákonem. Žalovaný rovněž poukázal na ust. § 149 odst. 1 a 6 správního řádu, z nichž plyne že, je-li dotčeným orgánem hájícím veřejné zájmy dle zvláštního předpisu vydáno negativní závazné stanovisko, stavební úřad je jeho obsahem vázán a je povinen z něj v plném rozsahu vycházet a nemá ve vztahu k jeho obsahu žádný prostor pro vlastní úvahu. Následně žalovaný připomenul, že případná podjatost má být namítána v tom řízení, v němž potencionálně podjaté úřední osoby rozhodují, nicméně uplatnil-li v daném případě žalobce námítku podjatosti až v odvolacím řízení, bude posuzována jako námítka odvolací. Námítku podjatosti žalovaný následně zohlednil optikou povinnosti stavebního úřadu posuzovat komplexnost doložených podkladů a dokumentace ke stavebnímu záměru, s níž souvisí povinnost vyzvat žadatele k doplnění podkladů a v této souvislosti mu poskytnout přiměřenou lhůtu. Jelikož z tohoto úhlu pohledu neshledal žalovaný v postupu stavebního úřadu žádné pochybení (blíže str. 8 napadeného rozhodnutí), shledal námítku podjatosti nedůvodnou.
35. Krajský soud také v tomto případě závěry žalovaného plně aprobuje, když má za to, že žalovaný se s uplatněnou námítkou vypořádal řádně a dostatečně přezkoumatelným způsobem a časový okamžik jejího vznesení (v odvolacím řízení) na způsob vypořádání neměl žádný vliv. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí si byl žalovaný plně vědom povinnosti zdůrazňované žalobcem v žalobě, tj. posoudit námítku podjatosti podanou později než bezodkladně (podanou v odvolacím řízení) jako každou jinou odvolací námítku a také tak učinil. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že výzvy stavebního úřadu ze dne 10. 6. 2020, 20. 10. 2020 a 21. 4. 2021 byly opodstatněné, řádně odůvodněné a nelze je označit za účelové. Žalobce ostatně v žalobě k obecné námítce účelovosti výzev neuvádí žádná konkrétní tvrzení, pro která by tomu tak nemělo být. Pokud jde o namítané, ale blíže nekonkretizované průtahy v řízení, obsahem správních spisů má krajský soud za prokázané, že žalobce předložil neúplné podklady žádosti, v průběhu řízení podával blanketní odvolání, která doplnil vždy až na výzvu správního orgánu, v případě

prvního odvolání sám požádal o prodloužení lhůty k doplnění nedostatků odvolání. Soud tak neshledal ani průtahy v řízení, která žalobce nijak blíže nespecifikoval, a proti nimž by ostatně žalobce měl možnost brojit právními prostředky, jež nabízí správní řád, příp. žalobou na nečinnost, což neučinil.

36. Žalobce v podané žalobě v souvislosti se systémovou podjatostí zmínil také rozsudek NSS sp. zn. 1As 89/2010, na jehož základě má za to, že žalovaný se zabýval námitkou systémové podjatosti povrchně, neboť nehodnotil žalobcem namítané veřejně prezentované odmítavé postoje představitelů Statutárního města Ostravy a Magistrátu města Ostravy vůči stavebnímu záměru žalobce. Krajský soud v první řadě zdůrazňuje, že označený rozsudek NSS nepředstavuje aktuální judikaturu, neboť byl vydán dne 20. 11. 2012, tj. před novelou správního řádu představovanou zákonem č. 176/2018 Sb., kterým se mění zákon č. 500/2004, správní řád, v platném znění, jež s účinností od 1. 11. 2018 vložila do správního řádu ust. § 14 odst. 2 správního řádu. Dle tohoto ustanovení úřední osoba není vyloučena podle odst. 1, pokud je pochybnost o její nepodjatosti vyvolána jejím služebním poměrem nebo pracovněprávním nebo jiným obdobným vztahem ke státu nebo k územnímu samosprávnému celku. Krajský soud již výše zdůraznil, že se žalovaný vznesenou námitkou podjatosti zabýval ve smyslu ust. § 89 správního řádu primárně z pohledu zákonných povinností plynoucích pro stavební úřad, a tedy i pro konkrétní úřední osoby, ze stavebního zákona, potažmo ze správního řádu a dospěl k závěru, že úřední osoby s ohledem na zákonnou úpravu nemohly ve věci rozhodnout jinak, než rozhodly, což lze implicitně vnímat také tak, že ani zcela jiná úřední osoba, příp. jiný správní orgán, měl-li by dostát požadavkům zákona, nerozhodl by ve věci jinak. Krajský soud již výše uvedl, že tyto závěry žalovaného plně aprobuje, neboť mají oporu jednak v zákonné úpravě a jednak v obsahu správních spisů. Za tohoto stavu věci krajský soud považuje za nadbytečné posuzovat odmítavé postoje představitelů města, příp. Magistrátu města Ostravy vůči stavebnímu záměru žalobce, neboť by to na rozhodnutí ve věci nemohlo mít žádný vliv a bylo by to tedy nadbytečné, když v konstataci těchto skutečností, jakkoliv obsáhle podané v odvolání, není uvedeno nic konkrétního jmenovitě vůči úředním osobám, jež se podílely na správním řízení a rozhodnutí ve věci. Samotný fakt, že se jednalo o osoby ve služebním nebo pracovněprávním vztahu k územnímu samosprávnému celku, na jehož území měl být předmětný stavební záměr umístěn, je bez dalšího z pohledu ust. § 14 odst. 2 správního řádu nedostatečný. Obsahem správních spisů má krajský soud za prokázané, že úřední osoby vycházely z objektivně materiálního stavu věci a postupovaly v souladu se zákonem, procesní nedostatky byly zjištěny až postupu žalovaného v odvolacím řízení, a to bez vlivu na zákonnost napadeného rozhodnutí, a objektivní změna skutkového stavu (změna územně plánovací dokumentace) nastala v průběhu územního řízení.

37. Na základě výše uvedené argumentace krajský soud ani třetí žalobní bod důvodným neshledal.

Posouzení důvodnosti návrhu na zrušení části opatření obecné povahy

38. Krajský soud v souladu s ust. § 101d s. ř. s. v rozsahu a v mezích návrhových důvodů přezkoumal napadené opatření obecné povahy-Změnu č. 2b ÚPO.

39. Podle ust. § 101a odst. 1 věty první s. ř. s. je oprávněn návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části podat ten, kdo tvrdí, že byl opatřením obecné povahy vydaným správním orgánem zkrácen na svých právech.
40. Navrhovatel je vlastníkem pozemků zapsaných na LV č. 3134 pro k.ú. Mariánské Hory, na nichž měl v úmyslu realizovat předmětný stavební záměr. Možnost dotčení jeho práv Změnou č. 2b ÚPO je tedy naplněna a jeho aktivní procesní legitimace v řízení je dána.
41. Navrhovatel v návrhu namítl nestandardnost a účelovost postupu odpůrce, který dodatečně dne 4. 3. 2020 rozhodl o doplnění obsahu již dříve připravované Změny č. 2b ÚPO o změnovou položku č. 77, podle které měly být prověřeny podmínky využití ploch s rozdílným způsobem využití s cílem zamezit výstavbu nových spaloven nebezpečných odpadů na celém území města. Do již probíhajícího procesu přijetí Změny č. 2b ÚPO tak byl přidán nový požadavek na změnu. Tímto postupem došlo podle navrhovatele k neopodstatněnému zásahu do jeho vlastnických práv, který je v rozporu s kritérii vhodnosti, potřebnosti a minimalizace zásahů a proporcionality ve smyslu ustálené judikatury NSS. Navrhovatel nabyt své nemovitosti v dobré víře za účelem své podnikatelské činnosti včetně možnosti rozšiřování této činnosti, která mu byla přijetím Změny č. 2b ÚPO znemožněna. Navrhovatel poukázal na usnesení rozšířeného senátu NSS sp. zn. 1Ao 1/2009.
42. Navrhovatel tímto návrhovým tvrzením brojí proti nedodržení zásady proporcionality v procesu změny územně plánovací dokumentace. Krajský soud tuto námitku považuje za nepřipustnou, a to s ohledem na stávající judikaturu NSS (např. rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2019 č. j. 5 As 257/2016-49), podle které námitky brojící proti nedostatečné proporcionalitě navrhovaného územního plánu lze vznést pouze v rámci námitek dle ust. § 52 odst. 3 stavebního zákona. Pokud navrhovatel takové námitky v průběhu řízení o pořízení územního plánu nevzněsl, nemůže je již uplatnit v soudním přezkumu, kde může namítat toliko nezákonnost přijatého řešení. Námitka neproporcionality přijatého řešení podaná navrhovatelem až v návrhu na soudní přezkum je proto nepřipustná. Nutno zdůraznit, že judikatura správních soudů v uvedeném směru je ustálená a konstantní.
43. Z novějších rozhodnutí lze citovat např. rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2019 č. j. 9 As 65/2019-29, v němž je uvedeno, že „zkoumat proporcionalitu řešení zakotveného v územním plánu může soud pouze v případě, že se k ní již vyjádřil odpůrce v procesu přípravy územního plánu na základě podané námítky či připomínky. Po soudu není možné požadovat, aby provedl odbornou úvahu ve směru vážení důležitých veřejných zájmů či veřejného zájmu a ochrany vlastnictví navrhovatelů, aniž by tuto úvahu před ním provedl příslušný správní orgán. Nejvyšší správní soud by takovýto postup považoval za rozporný s ústavní zásadou dělby moci, s právem na samosprávu i s ochranou právní jistoty dalších účastníků, kteří svá práva aktivně prosazovali již v průběhu přípravy územně plánovací dokumentace a nyní tuto územně plánovací dokumentaci respektují (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2011, č. j. 6 Ao 5/2011 - 43, ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 AOs 3/2013 - 29, ze dne 3. 12. 2014, č. j. 7 As 186/2014 - 48, ze dne 30. 1. 2018, č. j. 2 As 315/2015 - 113, ze dne 2. 8. 2018, č. j. 10 As 33/2018 - 39, nebo ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 As 366/2017 - 60). Ve všech zmíněných rozhodnutích posuzoval NSS situaci, kdy navrhovatelé byli v průběhu procesu přijímání územního plánu zcela pasivní a námitky vůbec nepodali. Odpůrce tak nebyl povinen ve

vztahu ke konkrétnímu pozemku odůvodnit zvolené funkční využití a uvést důvody, které vyvažují zásah do práva (zpravidla vlastnického) navrhovatele, který je územním plánem omezen ve volnosti nakládat s pozemkem dle vlastních představ. V takovém případě skutečně není na správním soudu, aby namísto odpůrce odůvodňoval rozdílný způsob využití jednotlivých pozemků na jejím území. Zároveň soud nemůže pořizovateli územního plánu vyčítat, že nepředjímá nespokojenost dotčené osoby s dopadem územního plánu na zastavitelnost jejího pozemku a že z vlastní iniciativy tuto otázku dopodrobna neřeší.

44. V rozsudku ze dne 23. 9. 2019 č. j. 7 As 283/2018-32 pak NSS uvedl, že „...úkolem soudu není územní plány aktivně dotvářet. Soud by měl zůstat primárně v pozici toho, kdo je garantem zákonnosti, tedy zkoumat porušování předpisů a nemít ambici zasahovat do aktivní tvorby územně plánovací dokumentace, v daném případě územního plánu. Přeneseně řečeno: soud je strážcem či pasivním korektorem procedury vedoucí k územní regulaci, nikoli jejím aktivním tvůrcem; tím je jednoznačně zastupitelstvo obce, jakožto orgán politické reprezentace vzniklý na základě svobodné vůle občanů ve volbách a postupující v rámci práva na samosprávu. Právě zastupitelstvo obce je tím, kdo vydává v samostatné působnosti územní plán, a tuto činnost nemůže soud nahrazovat; totéž platí i pro činnost pořizovatele územního plánu postupujícího v přenesené působnosti. Řízení před soudem je prostředkem ochrany práv, nikoli nástrojem rozhodování věcných sporů o využití území; tyto spory zásadně mají být vypořádány v řízení před správními orgány – viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 11. 2010 č. j. 1 Ao 2/2010-116, publ. pod č. 2215/2011 Sb. NSS, v němž soud dovodil, že i přes procesní pasivitu navrhovatele lze podat návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části. Nicméně úspěšnost takového návrhu je pak dána spíše výjimečně – a to, pokud procesní pasivita navrhovatele vyplývala z objektivních okolností nebo pokud nezákonnosti, na které poukazuje, jsou závažného rázu a mají dopad na veřejné zájmy.“
45. Lze rovněž zmínit nejnovější judikaturu NSS, a to rozsudek ze dne 30. 3. 2023 sp. zn. 10 As 263/2022, v němž NSS vyslovil, že argument navrhovatele ohledně nepřiměřenosti opatření obecné povahy vznesený v průběhu jeho přijímání musí také předcházet stejné námitce vznesné následně v incidenčním sporu.
46. Nutno připomenout, že v nyní souzené věci, jak bylo již výše uvedeno, byla přijatá změna regulativů odůvodněna zhoršenou kvalitou ovzduší způsobenou překročením imisních limitů konkrétních látek v ovzduší stanovených zákonem o ochraně ovzduší a přijatým „*Progamem zlepšení kvality ovzduší aglomerace Ostrava/Karviná/Frýdek-Místek-CZ08A*“. S ohledem na pasivitu navrhovatele v procesu přijetí změny ÚPO považuje krajský soud toto odůvodnění změny za dostatečné. Pokud jde o důvody, proč navrhovatel nepodal námitky proti zveřejněnému návrhu změny územního plánu, které uvedl u jednání před krajským soudem, tj. zvýšené nároky na provoz spalovny nebezpečného odpadu v období covidové pandemie, nepovažuje je soud za relevantní. Navrhovatel ve stejné době usiloval o vydání územního rozhodnutí, kdy v tomto řízení svá práva aktivně hájil. Skutečnost, že žalobce vycházel z obsahu změny ÚPO přijaté dne 18. 9. 2019, která se jej netýkala, svědčí o tom, že se v pozdější době již o problematiku změny územně plánovací dokumentace vůbec nezajímal. Navrhovatel proto nyní v řízení u soudu nemůže být úspěšný s námitkami nepřiměřeného zásahu do jeho vlastnických práv.

47. V další části návrhu navrhovatel s odkazem na zákon o ochraně ovzduší a zákon o odpadech namítl, že tato právní úprava nerozlišuje mezi spalovnou pro termické odstranění nebezpečných odpadů a spalovnou pro termické odstranění komunálních odpadů a z hlediska podmínek provozu těchto stacionárních zdrojů tepelně zpracovávajících odpad neexistuje mezi oběma typy spaloven žádný rozdíl. Napadené opatření obecné povahy pak je ve sporné části nedůvodné, nepodložené a neobjektivní, když zatímco neumožňuje stavbu spaloven nebezpečného odpadu, spaloven komunálního odpadu se tento zákaz netýká. Navrhovatel v této souvislosti poukázal na rozsudek NSS sp. zn. 7Ao 4/2011, který se zabýval znemožněním záměru souvisejícího právě se spalovnou nebezpečných odpadů v průmyslové lokalitě v důsledku změny územního plánu.
48. Krajský soud v první řadě posoudil, zda vznesená námitka nepředstavuje nezákonnost přijatého řešení ve smyslu ust. § 19 odst. 1 písm. c) stavebního zákona a dospěl k závěru, že nikoliv. Krajský soud se předně neztotožňuje s názorem žalobce, že zákon o ochraně ovzduší a zákon o odpadech nerozlišují mezi spalovnou nebezpečného odpadu a spalovnou komunálních odpadů. Je sice pravdou, že pojmově zákon o ochraně ovzduší mezi těmito dvěma typy spaloven nerozlišuje a obě označuje za stacionární zdroje určené k tepelnému zpracování odpadů (§ 2 písm. p) zákona o ochraně ovzduší). V dalších ustanoveních tohoto zákona však lze nalézt rozdíly mezi oběma typy spaloven, např. pokud jde o závazné podmínky povolení provozu (§ 12 odst. 4 písm. i) zákona o ochraně ovzduší), povinnosti provozovatele stacionárního zdroje (§ 17 odst. 6 písm. a) zákona o ochraně ovzduší) nebo přestupky (§ 25 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně ovzduší). Zákon o odpadech pak má nakládání s komunálním odpadem (§ 59–62 zákona o odpadech) a nakládání s nebezpečným odpadem (§ 71–79 zákona o odpadech) upraveny zcela samostatně. Pokud navrhovatel namítá, že odpůrcem nebylo zdůvodněno, proč se změna ÚPO nedotýká také spaloven komunálních odpadů, považuje krajský soud tuto námitku rovněž za spadající do kategorie posouzení míry proporcionality a v tomto ohledu opět absentuje aktivita navrhovatele v procesu přijetí změny územního plánu. Odpůrce nebyl principiálně povinen zabývat se proporcionalitou ve vztahu k různým typům spaloven, jestliže to nebylo navrhovatelem namítáno. Soud nevidí důvod pro to, aby odpůrce odůvodňoval navrženou změnu z tohoto úhlu pohledu, pakliže takový požadavek nebyl ze strany veřejnosti (navrhovatele) vznesen. V tomto směru platí argumentace, kterou soud uvedl již výše (odst. 42–45 tohoto rozsudku). Rozsudek NSS sp. zn. 7Ao 4/2011, na nějž navrhovatel v návrhu poukazuje, považuje krajský soud pro nyní posuzovanou věc za nepřiléhavý, jakkoliv se dotýká rovněž znemožnění záměru souvisejícího se spalovnou nebezpečných odpadů ve stávající průmyslové lokalitě v důsledku změny územního plánu, neboť v tehdy posuzované věci navrhovatel podal připomínky v procesu tvorby změny územního plánu, což se promítlo i v možnostech jeho další obrany v soudním přezkumu. Tento návrhový bod proto krajský soud důvodným neshledal.
49. V dalším návrhovém tvrzení navrhovatel namítl, že Změna č. 2b ÚPO v napadené části je namířena přímo proti navrhovatelovu konkrétnímu stavebnímu záměru. V této souvislosti poukázal také na časový sled jednotlivých kroků Zastupitelstva města Ostravy při přijímání Změny č. 2b ÚPO ve vztahu k víceméně paralelně probíhajícímu řízení o předmětném stavebním záměru.
50. Obsahem správních spisů má krajský soud za prokázané, že usnesení Zastupitelstva Statutárního města Ostravy, jímž byl stanoven obsah Změny č. 2b ÚPO včetně změnové

položky č. 77, bylo vydáno dne 4. 3. 2020. Navrhovatel podal žádost o vydání územního rozhodnutí na předmětný stavební záměr až poté dne 30. 4. 2020. Změna č. 2b ÚPO byla přijata usnesením Zastupitelstva Statutárního města Ostravy dne 14. 4. 2021 a nabyla účinnosti dne 14. 5. 2021. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž byl předmětný stavební záměr žalobce zamítnut, bylo vydáno dne 30. 8. 2021 a napadené rozhodnutí žalovaného dne 28. 3. 2022. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla tak vydána v době účinnosti Změny č. 2b ÚPO, takže správní orgány byly jejím zněním vázány, jak plyne z posouzení napadeného rozhodnutí soudem (blíže odst. 29–31 tohoto rozsudku).

51. Krajský soud považuje za nutné zdůraznit, že územní řízení a proces přijetí změny ÚPO jsou dva zcela samostatné procesní postupy, v nichž primárně měl navrhovatel prokázat svou bdělost a hájit svá práva. Skutečnost, že tak v procesu přijetí změny ÚPO nečinil, je prokázána obsahem podkladů vztahujících se k procesu změny územního plánu a navrhovatel svou pasivitu nevysvětlil žádným ospravedlnitelným důvodem. Dle výše citované judikatury NSS (blíže odst. 42–45 tohoto rozsudku) nemůže jít pasivita navrhovatele k tíži odpůrce a nemůže být následně „doháněna“ v rovině soudní ochrany.
52. Krajský soud dále považuje za vhodné v této souvislosti zdůraznit také rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2019 č. j. 2As 151/2018-63, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 3883/2019, v němž NSS uvedl, že po územně samosprávných celcích při výkonu jejich samostatné působnosti není z podstaty smyslu jejich existence možné vyžadovat zcela nestranné a nezainteresované rozhodování. Tzv. systémovou podjatost lze posuzovat u územně samosprávného celku jedině v případě, kdy tento rozhoduje v přenesené působnosti; při rozhodování v samostatné působnosti naopak nepřichází z podstaty věci vůbec v úvahu. K tomu krajský soud dodává, že v nyní posuzované věci je přezkoumáváno opatření obecné povahy, které je výrazem výkonu samostatné působnosti, resp. výkonu samosprávy územně samosprávného celku, takže tzv. systémová podjatost, k níž navrhovatel v návrhovém tvrzení implicitně směřuje, z podstaty věci nepřichází v úvahu.
53. Na základě výše uvedené argumentace krajský soud shledal návrh na zrušení Změny č. 2b ÚPO v napadené části za nedůvodný.

Závěr

54. Krajský soud v návaznosti na výše uvedené žalobu směřující proti rozhodnutí žalovaného ve věci stavebního záměru zamítl pro nedůvodnost (§ 78 odst. 7 s. ř. s.) a dále zamítl jako nedůvodný návrh na zrušení části Změny č. 2b ÚPO (§ 101d odst. 2 věty druhé s. ř. s.).
55. O náhradě nákladů řízení (výroky III. a IV. tohoto rozsudku) bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému a procesně úspěšnému odpůrci nevznikly v tomto soudním řízení podle obsahu soudního spisu žádné náklady přesahující jejich obvyklou úřední činnost.
56. O náhradě nákladů osoby zúčastněné na řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 5 s. ř. s., podle kterého má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem anebo na návrh z důvodů

zvláštního zřetele hodných. Podle obsahu soudního spisu žádná z těchto skutečností v souzené věci nenastala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 24. května 2023

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu